

Les autores i autors d'Asterisc Agents han triat un fragment d'alguna de les seves obres amb la voluntat de fer més passadors aquests dies de reclusió forçada.

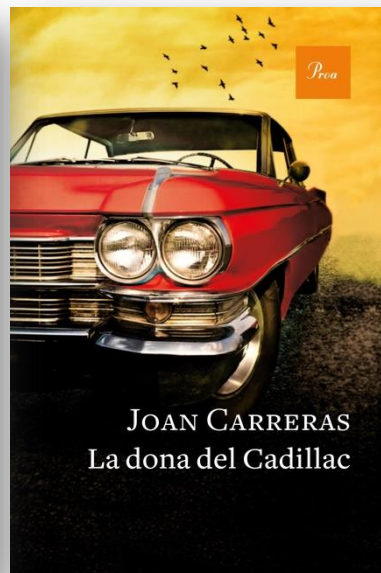
#Asteriscsquedaacasa
#Cadadiaunfragment

Joan Carreras, *La dona del Cadillac*
(Proa, 2017)

EN PARAULES DE L'AUTOR:

“En aquest capítol hi ha una mena de "#confinat". Per això l'he triat.”

Joan Carreras

L'alarma del telèfon mòbil l'ha despertat a les vuit. Ha anat al quarto de bany amb el necesser. S'ha rentat la cara i les aixelles a la pica del lavabo i s'ha eixugat amb una tovallola neta. L'ha mullada sota l'aixeta i tot seguit l'ha escorregut. Ha posat les altres tovalloles a la tapa de fusta, com va fer ahir a la nit, i s'ha assegut al tamboret. S'ha rentat els peus amb la tovallola xopa i se'ls ha eixugat amb l'última que quedava a la pila. S'hi ha posat la crema, s'ha rentat les mans i ha tornat a l'habitació. Ha agafat la roba neta de la bossa i s'ha vestit. La camisa d'avui va estampada amb una mostra diminuta. Semblen flors però són naus espacials, de quatre tipus, blaves i argentades, escampades sobre el fons negre de l'univers.

Li ha semblat que al pis de dalt hi tornava a haver algú que s'esforçava per caminar sense fer soroll i ha deduït que el noi que el vigila, al final, deu haver dormit en una altra habitació d'aquesta fonda que no és una fonda. Ha agafat la bossa de viatge i ha baixat al bar. Quan era a mitja escala ha sentit passos al seu darrere i s'ha girat per saludar-lo.

—Espera't, sisplau —li ha demanat.

—Què hi ha, noi?

Portava la mateixa bata d'ahir, els mateixos pantalons i les mateixes vambes amb ratlles laterals que semblen fosforescents.

—No et poden veure, els clients del bar. Primer passo jo i miro qui hi ha.

—No s'hi fixaran.

—Una mica més i te m'escapes. El Nico em diria de tot. Primer surto jo.

El noi ha tret el cap per la porta del bar, ha comprovat quants clients hi havia i com estaven de distrets i de seguida li ha fet senyals amb el braç. Quan ha entrat, el Nico se li ha posat al davant.

—Recorda que no has dormit aquí —li ha dit molt fluixet.

—No pateixis. I gràcies. Ja em diràs què et dec.

—Per la nit? No res, és un favor. No ho puc cobrar si no és legal.

—Doncs ja deixaré propina. Moltes gràcies.

—Som-hi, nano —ha dit al noi.

Se n'han anat tots dos i al cap de poc han entrat aquests homes de les granotes verdes. Li han dit bon dia i tot seguit l'han ignorat, a ell i a la bossa de viatge que té als peus.

—El suc, acabat d'esprèmer —li ha dit la mestressa mentre deixava el got al seu davant, al costat del plat amb l'entrepà de pernil—. Ja hi tornem? —ha preguntat tot seguit als dos jardiniers.

—Comença la temporada —li ha dit el més gran.

—Ho volen tenir impecable per quan arribi l'estiu —ha dit l'altre.

Al cap de poc ha entrat un altre home, amb el cap cot, i se n'ha anat de seguida. Després ha passat una dona que ha preguntat per algú, des de la porta. L'Angeleta li ha dit que se n'acabava d'anar i ella ha donat les gràcies i s'ha esfumat remugant. Ara mateix entra una senyora amb un gos perdiguer de color castanya, una mica barbut.

—Un cafè?

—Sense sucre, gràcies. Què es deu?

—Entrepà, suc i cafè... set i mig.

Bufa una mica i se'l beu d'un sol glop abans de treure's un bitllet de cinquanta de la cartera. El dona a l'Angeleta.

—El canvi és la propina —diu en veu baixa mentre aixeca el cap, per assenyalar de manera subreptícia el pis de sobre.

—No, i ara. —Inclina el cos damunt la barra, per parlar-li només a ell.— Això és cosa d'en Nico. Set i mig i prou.

—No. Quedi's el canvi i l'hi diu.

—És que no ho podem cobrar.

—És una propina.

L'Angeleta es fica el bitllet a la butxaca del davantal.

—Doncs gràcies.

—Porto això al cotxe i ja tornaré. Faré un volt pel poble.

—Vagi amb compte, que no rellisqui, amb aquestes sabates.

—Ja miraré a on poso els peus.

—Després se'n va? Ho dic pel dinar. Avui faré conill a la catalana.

—A la catalana?

—Amb xocolata.

—M'ho pensaré.

Porta la bossa al cotxe i la fica al maleter. Des de la placeta de baix sí que s'entreveuen els camps conreats. No es veu la carretera però es pot sentir, de tant en tant, el soroll d'un cotxe que passa. Pel so del motor, diria que l'últim era un camió.

És massa aviat per anar a casa de l'Helena Bau. Haurà de passar l'estona com pugui. O sigui que, en comptes de tirar amunt per un dels tres carrers que des de la placeta s'enfilen cap a la part de dalt, continua per un carreró tan estret que no hi passaria una altra persona si la trobés de cara. A més d'estret, també és molt curt. Quan s'acaba, troba un carrer que de seguida desemboca en un tram sense asfaltar i que sembla que s'aparti del poble. Hi ha poques cases, amb portes i finestres tancades. Les dues últimes semblen abandonades, amb sacs de ciment i piles de runa als patis sense tanques. Tot seguit, arbustos que no sap reconèixer i matolls esponerosos el guien fins a un pla amb quatre pins. Ara sí: es veu la carretera, que deu quedar a uns cent cinquanta metres. Si s'atrevis a saltar uns quants marges hi podria anar camp a través

però no li sembla bona idea. Prefereix el sender que hi porta, encara que deu fer unes quantes giragonses. Al segon revolt queda al descobert, al fons a mà dreta, l'edifici rectangular de la gasolinera i la coberta que aixopluga els viatgers quan plou, damunt dels tres asortidors de combustible. Hi ha una camioneta blava aparcada davant de la botiga.

Quan ja s'hi ha acostat prou, reconeix l'home que surt de l'establiment i es fica a la camioneta. S'ajup per no ser descobert i observa, per distreure's, un card volàtil i les acompanyants desconegudes que han florit al seu voltant, fins que el Nico se'n va. S'alça per reprendre el camí i de seguida hi arriba.

—Bon dia —saluda quan entra.

—Bon dia —contesta el noi—. Què hi fas aquí?

—Passejo.

—La gent de Barcelona prefereix anar al bosc.

—És que jo sóc una mica estrany. No hi és, el Nico?

—Se n'acaba d'anar.

—I què, has dormit bé?

—Com sempre. Això tu.

—He tancat els ulls una estona i ja en tinc prou. Però les orelles no, es veu que no volien dormir.

—Quina broma.

—Sí, oi? M'ha semblat que al pis de dalt hi havia algú.

—Algú?

—Sí. Ja saps què vull dir. Remor de passos, xiuxiueig de xerrera, tot això.

—És que he dormit allà.

—Ja ho sé, noi. Per això em va estranyar, saps? Un noi tan sigillós.

—Sóc noctàmbul.

—Vius de nit?

—Camino adormit.

—Somnàmbul, vols dir.

—Això.

Ningú té una malaltia que no en sap dir el nom. Ningú té un llop sense un caçador a l'aguait. El noi fa aquesta cara d'idiota perquè sap que menteix. Ell també devia fer aquesta cara quan el Mel li encomanava la feina. «Què et penses, que no tinc ulls a la cara?». No ha sigut mala idea acostar-se a la gasolinera i encara serà millor si aconseguen que aquest boca-moll escupi més saliva.

—Diu que si et desperten de cop et pots morir.

—No m'ha passat mai. I tampoc no sóc tant d'això. Només m'agafa de tant en tant. Molt poques vegades. Quasi mai.

—Ja t'entenc.

—Ja has vist com portes les sabates?

Abaixa el cap i descobreix les puntes empolsegades i uns quants branquillons punxeguts que han quedat atrapats entre els cordons.

—Vols un drap? Al lavabo hi ha paper.

—No hi fa res. T'agraden?

—Les sabates?

—Sí. T'agraden aquesta mena de sabates?

–No van bé, aquí al poble.

–Però t'agraden.

–No. Només una mica.

–Vull dir que si te les regalés, les voldries?

–Aniries descalç.

–Ben vist. Però en tinc més. Dic que si les voldries perquè em sembla que et deuen agradar, fins i tot si no són del número que calces.

–No. Per què les vull, si no em van bé?

–Això mateix vaig pensar quan vaig veure aquelles sabates al quarto de bany.

El noi s'esforça per desentortolligar uns quants rínxols i els cabells se li nuen als dits. Mira cap enfora, però no s'ha aturat cap cotxe. A veure com se'n surt. Un, dos, tres.

–Se les va descuidar algú. No sé per què el Nico no les ha llençat.

El va reconèixer de seguida. Un Llop, un tafaner, un altre manefla, que diu el Nico. Tranquil, li deia. I ara, què? No facis res. Ho veus, Nico? No ens podem quedar sense fer res. Ja ho sé, nano. Deixa-ho per a mi, li ha repetit aquest matí, quan el portava amb la camioneta. I ara està sol i l'home no dissimula gens ni mica que els espia. Segur que s'ha passat la nit despert, parant l'orella i obrint armaris, el busca-raons.

–Algú –li parla com ho faria el Mel–, i tant. Algú que va anar al bar de l'Angeleta, es va treure les sabates, va demanar un cafè i quan se'n va anar ja no es recordava que anava descalç. Aquest matí ho anava a fer jo però, mira, al final m'he recordat que les tenia allà i me les he posat. Sort d'això, oi?

–Aquell home –farfalleja.

Anem bé. El noi és una mina i raja com una font. Només hi has d'acostar el llavis per assedegar-te. Així era la Nèlia, com una font. Només havies d'acostar els llavis a l'aixeteria d'aram i or vell per beure't tota la seva malícia.

–Vull dir l'home que es va quedar a dormir aquell dia que plovia tant. Com tu. Se les devia descuidar. No tenim la seva adreça i no les hi podem tornar però el Nico diu que no s'han de llençar. Que les vindrà a buscar. Tu creus que vindrà?

–No ho sé. Vols dir que torna algú, per un parell de sabates?

–Deuen ser bones.

–Tu tornaries?

–No ho sé. Si tingués moltes sabates, potser no.

–Ho veus? Em sembla que sí que acceptaré el drap. Es tornaran a embrutar però així passo l'estona.

El noi s'ajup i s'alça amb un drap a la mà.

–És el que passo pel mostrador.

–Ja m'anirà bé.

Surt a fora i seu al banc. Amb els dits estira els branquillons, amb compte de no clavar-se cap espina.

Treu la pols de les sabates amb el drap. No te les descuides, unes sabates. Tampoc no et descuides una pottinga tan personal a la tauleta de nit d'un altre home. Una posada en escena tan desmesurada hauria hagut de bastar per delatar el muntatge. Però el Mel va veure exactament el que la Nèlia volia que veiés. Per això ha vingut a petar aquí. Per això parla amb el noi. Per això ha passat la nit a mig son, ben atent.

Devien ser les dues de la matinada quan ha entreobert la porta i l'ha vist al passadís, cargolat com una bestiola del bosc, arraulit contra la paret. Ha suposat que també pretenia mantenir-se a l'aguait en un entreson forçat i que l'esgotament el devia haver vençut. Se li escapaven roncs lleugers, esquifs en una cala. Això va dir la Nèlia: «Què som tu i jo? Esquifs. Els bots de servei d'un gran vaixell. Saps a on van aquestes barquetes? De la nau a la platja i de la platja a la nau. No som res sense el Gran Vaixell». Devia ser això: saber-se esquif, tan desemparada, la va portar a deixar allà l'envàs personal, a la vista del Mel. «Te la follaves, oi? Digue-ho. Digues que te la follaves i acabarem abans». Sempre amb pressa, el Mel.

Del cotxe gris que s'acaba d'aturar en surt un tipus més aviat baix, de cara rodona i nas aixafat, amb ulleres de sol del tot negres, quadrades. Porta una caçadora de roba molt primaveral, uns pantalons de pinces i calçat esportiu. Deu tenir trenta i molts anys tot i que vol semblar més jove quan es treu les ulleres amb un gest sec que ha d'haver après a les pel·lícules.

—No hi ha ningú? —pregunta mentre torça el coll.

—El noi és a dins.

Quan ho acaba de dir, apareix tot d'una al seu costat.

—Ple?

—No, gràcies. M'he quedat sense el líquid del rentaparabrises. I tinc una carnisseria que no m'hi veig.

—Ara ho miro.

El noi entra amb l'home al seu darrere i els segueix. Aquesta vegada la coixera és imperceptible.

—Tu saps com es posa, això?

—I tant. Un moment.

El noi s'acosta al prestatge on té els complements per a l'automobilista. Agafa un recipient de plàstic que té forma de bidó però la mida d'una capsa de galetes.

—És molt bo, aquest.

—Tant me fa. Més que res, que no m'hi veig —diu mentre es gira enrere—. Que és d'aquí?

—No, què va. Sóc un client.

—I el seu cotxe?

—Me l'he descuidat. Ja em semblava que em faltava alguna cosa.

L'home fa veure que riu. El noi diu el preu. L'home paga i surten tots tres.

Torna cap al banc però no s'hi asseu. L'home baix camina amb els punys tancats, com si hagués d'estar

a punt per clavar una pallissa a algú. El noi li va a l'encalç, amb una cama que de tant en tant sí que sembla que s'arronsi, com si li fes mandra acompanyar l'altra cama. El propietari del cotxe gris fica mig cos a dins, estira la palanca que obre el capó i pregunta al noi si sap a on hi ha el dipòsit.

–I tant que sí –respon–. És la meva feina.

Descargola el tap de rosca, el deixa a un costat i aboca el contingut blavós.

–En deixaré una mica.

Quan acaba, tapa el dipòsit i tot seguit deixa caure el capó amb suavitat, amb una sola mà. Estira el rotlle de paper que hi ha al costat de l'assortidor, fins que se'n separa el tros pel senyal de tall. Xopa aquest drap de cel·lulosa amb el líquid que queda al pot i llavors s'inclina damunt del cotxe per passar aquesta esponja improvisada pel parabrisa.

–Sí que ha fet una matança.

Mira com l'empleat de la gasolinera li neteja el parabrisa, amb la llengua que se li enfila pel llavi de sobre, com si aquesta maniobra li exigís una gran concentració. De tant en tant, llança una llambregada a l'home que té un drap a la mà.

–Jo el tinc vist –li diu el jove.

–Ho dubto.

–No va venir al bar, l'altre dia?

–A quin bar?

–Aquí, al poble.

–No el conec, aquest poble. M'he quedat sense líquid, això és tot. –Es fica la mà a la butxaca.– Té. –Li dona una moneda.

–Gràcies, senyor.

–Vol que el porti al poble? A buscar el cotxe, vull dir.

–Gràcies, no cal –contesta l'home del drap–. El tinc ben ensenyat i vindrà tot sol d'aquí a un moment.

–Ja m'agradaria, tenir-ne un d'aquests.

No és cap graciós. No tens el nas aixafat de tant riure sinó després d'una bona colla de cops de puny. No parles així si no busques alguna cosa. Potser el Mel no se'n refia i ha enviat algú altre al mateix poble: ves allà i vigila'm aquest fill de puta, a veure què fa. Però una persona que en vigila una altra és una despesa extra. Massa feina per una carraca.

–Quan me'n cansi ja l'hi vendré.

–Segur que no el porto? –insisteix quan obre la porta del cotxe gris.

–No, és un passeig.

–Així, va al poble –s'hi fica el noi.

–Hi compraré embotits, ja que m'he aturat aquí. Hi deu haver un lloc a on en venguin, oi? Que donin gràcies als mosquits.

Quan se n'ha anat, el noi torna a la botiga però

aquesta vegada no va gens guerxo. Li torna el drap quan li passa pel davant.

—Gràcies. Ara ja me les puc embrutar una altra vegada. Així que el tens vist, aquest home?

—Diu que no. Potser em confonc.

Què li demana, ara aquest? Sí que el té vist, i tant que sí. Però no hi ha volgut insistir. Expressament, ho ha fet. Què es pensen? Que no sap qui són i que no els reconeix? No cal que portin sabates com aquestes per fer-se veure. Amb caçadora i vambes també els pot descobrir. Això ha de ser que van junts, amb aquell altre. Són de la mateixa partida. Llops afamats que els ho volen prendre tot. Els volen prendre la memòria, com va dir el Nico: «Eh que te l'estimes, tu? I eh que no vols que ens el prenguin? No en volem, de tafaners, en aquest poble». Han fet veure que no es coneixen però es coneixen i no saben dissimular gens ni mica. Per això es miraven. Miradetes traïdores.

Ho ha de dir al Nico. Ho ha de saber, que no en són dos sinó tres. Per què els envien, tants llops? Li volen prendre al Nico tot el que té. I a ell el volen deixar sense el germà. Volen que estigui sol una altra vegada. Però no vol tornar a estar sol. Ja hi va estar aquella nit. Es va despertar amb mal de cap. Els pares també hi eren però no deien res. De tant de mal de cap, s'adormia i es despertava i quan es despertava no hi havia ningú més que els pares, tan rígids en la seva

estranya quietud. El pare parlava amb el volant sense dir cap paraula, de tan a prop que s'hi havia quedat, i la mare tenia el cap tort, com les gallines que matava la tia Angeleta quan en tenia. Però la mare no era vella, no ho era mai i encara menys aquella nit. Com que els pares no deien res, ell tampoc no sabia què podia dir. Sí que tenia por, tot sol a la carretera, però un instint desconegut fins aleshores li sospirava que dissimulés, que a la por se la pot enganyar. Per això va fixar la vista en les anades i vingudes de la goma que es movia d'una banda a l'altra del parabrisa, tan segura com si no ploqués, tan afortunada que encara es bellugava mentre que la seva germana bessona havia quedat mutilada i saludava tot just amb un monyó de metall. Molt bé, doncs ara li toca dissimular una altra vegada i ho farà millor, molt millor.

—Si ell ho diu, deu ser que no.

—Però tu dius que sí. I això és el que compta.

—No, segur que no. M'ho he pensat però no. Amb tanta gent que passa.

—Sí, ja me n'he adonat. No dones l'abast.

—Al llarg dels dies.

—A mi em sembla que sí que l'has vist abans i que ara fas veure que no ho saps. No sé per què.

—T'hauria pogut portar i així no t'embrutaries les sabates.

—M'agrada que s'embrutin. I no pujo mai al cotxe d'un desconegut.

No ha volgut anar amb ell perquè no descobrís

que es coneixen. Com es diu això? El Nico sap totes les paraules. Ja està: «còmplice», se'n diu. Això, són còmplices, dos llops que han vingut al poble empesos per una maldat que les bones persones com la tia no saben veure mai, perquè la gent no està acostumada a entendre tot el que veu. Ell, sí. En va haver d'aprendre, a la carretera, quan veia passar de llarg els fars, a cinquanta metres del mur de marge on s'havien estavellat i també a l'hospital, quan li feien tantes preguntes que era impossible contestar-les totes sense equivocar-se. La memòria era una aixeta oberta que rajava i l'aigua es perdia i no la podia tornar a agafar. Com es deia? A on anava? Quin color li agradava? Això ho sabia: blau. Li agrada el color blau. Li agradava el color blau i li agradarà sempre el color blau. Saber això el reconforta perquè l'ajuda a entendre que, encara que li sembli que la seva vida s'ha de dividir en dues meitats, en realitat és una de sola, com li passa a tot-hom. El color blau és el que uneix les dues meitats, és l'enllaç entre el present real i el passat que es va morir quan va arribar per fi un policia i va aturar el pèndol que netejava d'aigua el parabrisa esquerdat. D'aquell passat, li'n queden només el color blau i els ulls de la mare, que un segon abans que se li torcés el coll se'l mirava, tombada, mentre el cotxe sortia de la carretera, i li deia amb un xiscle que s'agafés fort.

—Saps què penso? —hi torna l'home—. Que sí que l'has vist abans. A mi no em sembla que siguis d'aquesta mena de gent que no recorden una cara.

La cara de la mare no l'oblida. És un rostre present amb tanta força que s'arriba a confondre amb les altres cares: les dels policies i les dels metges, les cares de l'oncle i la tia quan el van anar a buscar. Les altres cares, en canvi, van i venen. Un dia sembla que siguin noves i l'endemà ja semblen tan vistes que les podria oblidar. I cada dia, quan es veu al mirall descobreix una mirada que en part s'ha perdut i empaita immòbil un rastre que ja és incapaç d'interpretar i que dona per fet que és el record de quan encara no era com ara, de quan era més àgil i el pensament discorria més fosc, sense aquesta claredat que ara l'acompanya sempre, una transparència que no s'acaba.

—Depèn del dia —diu.

—Avui deu ser el dia d'oblidar-se'n. Ja t'ho preguntaré demà.

—No te'n vas avui?

—No ho sé, encara. T'importa?

—No. A mi, no. Però a l'Angeleta potser sí. Una cosa és una nit, com a favor. No és cap fonda.

—M'ho heu dit tantes vegades que al final pensaré que sí que ho és, una fonda.

—Així que fas? Et quedes?

—No. Vaig al poble. A veure si aquell home que no coneixes encara ronda per allà. Què va dir, quan va entrar al bar?

—Va preguntar per la Le... No me'n recordo.

–Molt bé, noi. No en saps gaire, de dir mentides. Millor, perquè els mentiders no van enlloc.

–Jo no sóc mentider.

–No he dit això, al contrari. Així que l'home que no saps qui és volia saber el mateix que vaig preguntar jo.

–Per què el vols, el cotxe?

–No el vull. Són negocis i res més. Se sap tot, aquí.

–I tant. Si t'esperes, potser passa la camioneta del carter. Sempre s'atura a saludar o em fa adeu amb la mà. Li puc demanar que et dugui al poble.

–No cal, m'agrada caminar. Ja ens veurem.

Quan ja s'ha allunyat una desena de passos torna enrere. L'ha d'agullonar si vol que reaccioni. I sí que ho vol, ho necessita. Del cotxe, ja en parlarà amb ella. Però de la fonda que no és cap fonda, amb qui n'ha de parlar sinó amb aquest noi? S'ha enclaustrat en el silenci d'un record que no pot desxifrar perquè hi ha una ferida que no cicatritzarà mai i que es fa evident en la manera com la seva boca es marceix de tant en tant a mitja frase, en els gestos caiguts dels braços i en la cama aquesta, no pots saber quina, que li falla tant o més que el pensament. El crida des de la porta, quan s'ha obert tota sola.

–Saps què, noi? –li diu quan l'altre el saluda des del mostrador, com si acabés d'arribar i no recordés que acaben de parlar una bona estona—. Si vigiles algú, no et pots quedar adormit.

Se'l mira sense dir res i es mossega el llavi. Es passa la mà per la cara i surt del seu lloc.

–Jo, jo –quequeja—. Tu què saps?

–T'he vist al passadís i dormies com un soc. Una guàrdia és una guàrdia. No pateixis, no ho diré al Nico.

–Tu no saps res.

–No, en això tens raó. Però tard o d'hora ho sabré tot. Només t'ho dic perquè em va saber greu. Se't veu espavilat i no voldria que per un atac de son, en fi, que estiguis tranquil perquè no ho diré a ningú.

–No et vigilo, jo.

–Com tu diguis. Ja ens veurem.

–M'ho promets, eh?

–El què?

–El secret. No ho diràs.

–De cap manera. No la faria mai, una traïció com aquesta. Socis?

El noi s'ho pensa. Compta per dins. Abans d'arribar a tres ja té la resposta.

–Socis.

–Molt bé, noi. Fins després. Si veig aquest home ja t'ho diré. Potser llavors te'n recordes.

–Potser –remuga.

Quan es queda sol, una altra vegada sol, busca atabalat a la butxaca dels pantalons el telèfon que li va regalar el Nico. Les instruccions eren ben clares. Prems aquest botó, va dir. Però no hi havia cap botó sinó un qua-

drat verd a la pantalla, amb el dibuix d'un telèfon. Quan ho toqui, haurà de triar entre els dos noms que podrà llegir perquè a l'agenda de memòria el Nico va demanar a l'Aniol que hi posés només dos números, el seu i el del bar. Es quedarà parat quan sàpiga que ho ha tornat a fer, que els ha tornat a descobrir sense que el descobreixin. Què s'ha cregut, aquest? Ja li va demanar que no li digués «noi» però ell com si res. Quina arrogància. Doncs ara es fotrà. L'ha ben enxampat. I el Nico li tornarà a dir que té un do. Sí que el té.

Si vols més informació sobre en **Joan Carreras** i la seva obra,
pots visitar [el seu perfil](#) a la web d'**Asterisc Agents**.

Per saber-ne més:

@: info@asteriscagents.com

WEB: www.asteriscagents.com

TW & IG: [@asterisc_ag](#)